

aftale mellem selvstændige lande, der kun træder i kraft, hvis alle landene skriver under på den. Derfor er det en traktat.

Martin Henriksen (DF):

Nu findes mange af de rettigheder, som statsministeren taler om, allerede i den danske lovgivning, så der er vi jo dækket godt ind. Så lagde jeg mærke til, at statsministeren nævnte ordet forfatningstraktat, og der synes jeg bare, det er bemærkelsesværdigt, at der i selve forfatningen findes ordet forfatning. Der kan man se ordet forfatning over 200 gange. Hvis det ikke var en forfatning, hvorfor skriver man så forfatning i forfatningen? Jeg forstår det simpelt hen ikke. Kan statsministeren forklare mig det?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg gentager gerne forklaringen, som er, at en traktat er en aftale mellem selvstændige lande, der træder i kraft, når alle de lande, der er omfattet af den, skriver under på den. Det er en traktat. Det er faktisk definitionen på en traktat – eller i hvert fald en del af definitionen på en traktat. Og dette her er en traktat, der træder i kraft, når og hvis alle 25 lande skriver under på den, og derfor er det korrekt at kalde det en traktat.

Kl. 13.45

Men det er en traktat, som indeholder en række af de værdifulde elementer, som man i øvrigt finder i landenes forfatninger, om rettigheder for borgerne i forhold til EU's institutioner, som i dag ikke er skrevet ned på den måde i en traktat, og med spilleregler mellem EU og medlemslandene, som nu fremstår klart og tydeligt i modsætning til i de nuværende traktater, og derfor er det korrekt at kalde det en forfatningstraktat med tyk streg under traktat, fordi det er en aftale mellem selvstændige lande.

Formanden:

Så er det hr. Morten Messerschmidt for et sidste spørgsmål.

Morten Messerschmidt (DF):

Jeg kan forstå, at statsministeren mener, det her er en traktat. Hvis det er tilfældet, så synes jeg da, at statsministeren skulle holde et møde med sin udenrigsminister, for udenrigsministeren har fremsat et lovforslag, der hedder L 137, hvor man ikke kalder det en traktat, men hvor det er oversat til en forfatning. Der må da være en eller anden form for klarhed imellem de ledende mi-

nistre i regeringen om, hvorvidt det her nu er en traktat, eller om det er en forfatning.

Jeg er glad for, at statsministeren dog ikke kalder det en forfatningstraktat, for det er ikke et juridisk udtryk, som jeg nogen sinde er stødt på i andre end politiske manifeste fra dem, der ønsker forfatningen indført.

Men jeg vil godt vende lidt tilbage til det her, statsministeren nævnte om, at det var rart at have indflydelse via sit formandskab. Jeg vil bestemt kreditere statsministeren for sit excellente arbejde i løbet af formandskabet, men er det så ikke et problem for statsministeren, at det ikke længere vil være muligt?

Hvis nu statsministeren måtte sidde de 12½ år – hvad vi selvfølgelig håber på – som statsminister, så vil han alligevel ikke have mulighed for at få den samme indflydelse, fordi det fremover vil være en ved løbende kvalificeret flertalsafgørelse valgt formand og altså ikke gennem en dansk eller for så vidt en anden rotationsordning. Det er da et problem, at statsministeren dermed undergraver sin egen indflydelse i EU-processen.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg er nødt til at sige til hr. Morten Messerschmidt, at det at varetage formandskabet for EU, altså i Det Europæiske Råd, var, allerede dengang vi var 15 medlemmer, en gigantisk opgave. Jeg vil tro, at jeg brugte 80-90 pct. af min tid på den opgave som formand for Det Europæiske Råd, en opgave, der kun lod sig gøre, fordi Folketinget også samarbejdede og gav regeringen og mig gode arbejdsmuligheder for det.

Jeg må sige til hr. Morten Messerschmidt, at når EU nu er kommet til at bestå af 25 medlemmer, vil det på det nærmeste – vil jeg i hvert fald sige, også på de kollegers vegne, der nu har prøvet det, efter vi er blevet 25 medlemslande – være umuligt at håndtere på samme måde.

Bare for at tage en praktisk ting: Jeg rejste rundt til 14 kolleger før de store EU-topmøder for at få tingene bragt på plads. Under de nuværende forhold er det fysisk fuldstændig umuligt for en formand, der samtidig er premierminister i sit eget land, at rejse rundt til 24 kolleger forud for hvert topmøde. Det lader sig simpelt hen ikke gøre.

Hvis der derfor skal være en vis kontinuitet i arbejdet, er man altså nødt til at vælge en formand, der kan være det for en længere periode, og som kan koncentrere sig om opgaven at rejse